

י"א סיון ה'תשפ"א	כניסת שבת	יציאת שבת
ירושלים	18: 53	20: 13
ת"א	19: 16	20: 16
חיפה	19: 06	20: 17
באר שבע	19: 14	20: 14

איילת של צהלה

פרשת "נשא"

פותח את התא העמוס לעייפה, ומתחיל להוציא את החפצים והמסמכים אחד לאחד. את חלקם הוא מזהה, את חלקם פחות, נדרשות כמה שניות להיזכר, מה עושה בתא הכפפות אישור תשלום לרופא שיניים, מלפני כמה שנים, או איך פתק שחרור לילד לרגל שמחה משפחתית נשאר בתא במכונית ולא במגירה של המלמד בתלמוד תורה...

ר' נתנאל מחפש באצבעותיו אחר תעודת הזהות, ולפתע הוא מוצא בידיו מעטפה. מעטפה חדשה שטרם נפתחה, לא מהסוג המוכר של חשבון חשמל או מים, אלא מעטפה לבנה פשוטה סגורה, הוא הופך אותה לראות אם רשום עליה שם כלשהו, והוא מגלה את שמו של החברותא מתנוסס עליה.

עוד כמה שניות חולפות ואז הזיכרון מכה בו. 'אוי ואבוי!', הוא חושב לעצמו וקורע את המעטפה במהירות. הוא קיבל אותה לפני חצי שנה, זה היה בסוף חודש אלול, הימים ימי קורונה, והשיגרה טרם חזרה. יום אחד הגיע ראש הכולל עם צרור מעטפות לאברכי הכולל כשהיוק על פניו, וסיפר להם שאחד מהתומכים הקבועים של הכולל, התקשר ואמר לו שבימים אלו שרבים חווים קשיים כלכליים, הוא החליט לתת בנוסף לתרומה הקבועה, תרומה נוספת ומכובדת לכל אברך מהכולל.

החברותא לא היה בימים אלו בכולל, והוא לקח עבורו את הצ'ק כדי להעביר לו כשיפגוש אותו, אך אז, שר השכחה דחק את המעטפה לתוך תא הכפפות, והשאיר אותה שם. כידוע במחזורותינו תוקפו של צ'ק הוא חצי שנה מיום התאריך שבו, ולאחר מכן ניתן לצרור בו מטוס נייר מפואר, או לחלופין לחזור לבעל הצ'ק ולנסות לבקש חדש תמורתו, דבר שמאד לא נעים ומכובד לעשות במקרה זה, לחזור אל התורם...

הוא עוצר את נשימתו כשהוא מתבונן בתאריך הרשום על הצ'ק, ומחשב במהירות עד מתי ניתן לפרוט את הצ'ק. והוא לא מאמין למראה עיניו! מחר זה היום האחרון, שעדיין פיסת נייר זו שווה את הסכום הרשום עליה!

הוא ממחר לחייג לחברותא, לספר לו על המענק שקיבל לפני חצי שנה לכבוד החגים, שהפך למענק לכבוד חג פסח הקרב ובא, תוך שהוא מתנצל מעומק הלב. הוא מספיק לשכוח לרגע מהאבדה שלו וחוזר לביתו בהתרוממות הרוח על ה"אבדה" שנמצאה.

בבית, באותם הרגעים חזרו שוב לחפש במקומות שכבר חיפשו מי יודע כמה פעמים, כן, גם במדף של התינוקות, בין המגבונים לחבילת הטיטולים, כל בני המשפחה חיפשו, כל אחד בתורו. וכשהגיע למפתן הדלת הוא שומע מתוככי הבית, אי שם ממעמקי מדף התינוקות, את המילה שכל כך ייחלו לשומעה: "מ-צ-א-ת-?!"

"יְבָרְכֶךָ ה' וַיִּשְׁמְרֶךָ" (ו', כ"ד)

הוא חלקה הראשון (מתוך שלוש) של ברכת הכוהנים. ויש לשאול: המילה "יְבָרְכֶךָ" משמעותה הענקת דבר מה. האם אין להסתפק בקבלת הברכה? מהו הצורך לבקש גם על השמירה?

מסביר רש"י: **"יְבָרְכֶךָ - שיתברכו נכסיך: וישמרך - שלא יבואו עליך שודדים ליטול ממוןך"**. (או כמו במקרה לעיל...)

דבר נוסף, אומר המדרש (ילקוט שמעוני): **"יְבָרְכֶךָ ה', בממון, וישמרך בבריאות הגוף"**. ומפרשים, ש"מרבנה נכסים מרבנה דאגה" (אבות פ"ב), וכן ש"הדאגה והגיון הם מכלים הלב, והם חולי הגוף" (אורחות צדיקים). וידוע הפתגם, שבצעירותו מקריב האדם את בריאותו כדי להרוויח הון, ומאוחר יותר מוציא הון כדי להשיב לעצמו את הבריאות, על כן הברכה המושלמת היא שיהיו לאדם נכסים רבים – בבריאות איתנה.

במבט עמוק יותר, ניתן לומר כי הברכה הניתנת לאדם סכנות רבות כרוכות בה, ודווקא משום שהאדם מתברך הריהו עלול להיכשל. בכל ברכה טמונה גם הסכנה שהיא תיהפך לרועץ לאדם כלשון הכתוב: **"וַיִּשְׁמַן יִשְׂרָאֵל וַיִּבְצַע..."** (דברי ל"ב ט"ו). כלומר ברכת שפע ושובע, יש בכוחה להביא את האדם לידו **התנשאות**. ממבט זה יוצא מדרש רבה ומפרש:

"יְבָרְכֶךָ ה' וישמרך: ומה תלמוד לומר וישמרך? מיצר הרע, שלא יוציאך מן העולם"

כיוון שיצר הרע הוא חלק אינטגרלי ממהות האדם, אין בברכה הניתנת לאדם כל ערובה שיהיה בכוחו של המתברך להתגבר על יצר הרע ולשמור עליה. לכן זקוק הוא לבקשת שמירה ולא דווקא מן הסכנות האורבות לו בחוץ, אלא דרושה כאן בקשת שמירה שלא ליפול בידי היצרים שבקרבו, שלא יהיה העושר לרעתו והברכה תיהפך לרועץ.

צווים רבים בתורה, על אף היותם מן המרכיבים היסודיים של תורת ישראל, לא ניתן לקיימם במלואם לאחר החורבן משום היותם קשורים בעבודת השם במשכן ובמקדש. מכל פרשת "נשא", על כל הצווים השונים המפורטים בה וביניהם, סדר העבודה במשכן, דיני קדושת המחנות, דיני סוטה ודיני נזיר, רק ציווי אחד משתקף במלואו במציאות הדתית של עבודת השם בימינו:

"וַיְדַבֵּר ה' אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר. דַּבֵּר אֶל-אַהֲרֹן וְאֶל-בָּנָיו לֵאמֹר כֹּה תִבְרְכוּ אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲמֹרוּ לָהֶם. יְבָרְכֶךָ ה' וַיִּשְׁמְרֶךָ. יָאֵר ה' פְּנֵינוּ אֱלֹהֵי וַיְחַנְךָ. יֵשֶׁא ה' פְּנֵינוּ אֱלֹהֵי וַיִּשֶׁם לָךְ שְׁלוֹם. וְשָׂמוּ אֶת-שְׁמִי עַל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֲנִי אֲבָרְכֶם." (ו', כ"ב-כ"ז)

"ברכת כוהנים", הידועה גם בכינויה "הברכה המשולשת", היא **עבודת הכהונה המהותית**, אותה מצווים צאצאי בני אהרון לבצע, מתוך כל עבודת הכהונה, גם כיום.

וכתב רבי **רפאל בירדוגו זצ"ל** הידוע בכינוי **"המלאך רפאל"**, שהיה מגדולי חכמי מרוקו, מקובל ודרשן: המילים **"אֲמֹרוּ לָהֶם"** שבתחילת הציווי, נראות כיתרות. לכאורה, די היה לומר: **"כֹּה תִבְרְכוּ אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל"**, **"יְבָרְכֶךָ ה' וַיִּשְׁמְרֶךָ..."** וביאר, שלפני שיתברכו בני ישראל – אמור להם שייכנו את עצמם לקבל את הברכה, כי רק על ידי מעשה המצוות ואור האמונה המאיר בקרבן, הופך האדם להיות כלי מחזיק ברכה. רבים עומדים בתפילה ומעתירים לישועה, ורבים פונים להתברך מפי צדיקים וגדולי תורה. אך מעטים מכינים את עצמם באמצעות תורה ותשובה מצוות ומעשים טובים להיות כלי לקבלת הברכה!

ורבי יצחק עראמה בעל ה"עקידה" כתב: **"מיסודי האמונה שיידע האדם שכל מה שקורה, לטוב ולרע, בא מאת הקב"ה. זהו תפקידם של הכוהנים, שהם שלוחי ה' לחנך את העם שהכול בא מאת ה'.** לכן בברכת כוהנים נאמר: **"יְבָרְכֶךָ ה' וַיִּשְׁמְרֶךָ"**, **"יָאֵר ה' וַיִּשֶׁא ה'"**, ללמד ולחנך כי כל הברכות והאורות באים מאת ה'."

מספר הרב אברהם פוקס: דברים שהולכים לאיבוד בין כותלי הבית, זהו דבר שבשגרה. יש חפצים שלא תמיד מרגישים בחסרונם עד לרגע שפתאום צריכים אותם. אבל יש חפצים שמהר מאד שמים לב לחסרונם, וכשבילים יהפכו את כל הבית על קרבו וכרעיו, עד למציאתם המיוחלת, כמו למשל תעודת זהות. אבל לא סתם תעודת זהות, אלא כזאת שמשמשת גם כארנק לכרטיסים אשר לא יספרו מרוב: רב קו, קופת חולים וכמובן כרטיסי אשראי מכמה מינים וצבעים.

וכשזו אבדה לר' נתנאל, הוא הרגיש את התחושה הלא-נעימה שמתפשטת לה בגופו, מזג האוויר בחוץ היה ממש נעים ואביבי, כמו שהיה מצופה בימים שלאחר פורים, אבל הוא הרגיש לגמרי תמוז... תוך שהוא מריץ במחשבתו את ההשלכות של אובדן כרטיסי האשראי, ועוד ועוד.

אבל ר' נתנאל מיד מתעורר, ומגרש מראשו את אותן מחשבות נוגות ומדכאות, שפתותיו כבר דובבות כאילו מעצמן את הסגולה הידועה: **"אמר רבי בנימין הכל בחזקת סומין, עד שהקדוש ברוך מאיר את עיניהם"**. במילים האחרונות 'מאיר את עיניהם' הוא עוצם את עיניו בדבקות, ומלבד כוונת הלב במילים אלו, הוא משחזר את הפעמים האחרונות שהוא מצליח להיזכר היכן הוא ראה אותה, כמה מקומות אפשריים צצים בראשו, והוא עובר ובודק בהם אחד לאחד, בארון במטבח, במגירה בחדר שינה, בחליפה, במכנסיים, אפס. בני הבית מצטרפים למבצע החיפושים, האווירה נעשית כזאת שממש מתאימה לערב פסח. חפ"ק מוקס במטבח, נעשים שחזורים, מי ראה אחרון? מי השתמש באשראי? מתי? ולהיכן החזיר אותו? הילדים אצים אנה ואנה במרחבי הבית, בודקים מתחת למיטות, מתחת לארונות, במדפים של המטבח ובארון כלי העבודה, דומה היה שסרקו את כל הבית, ורק חסר דבר אחד, צעקת השמחה: **"מצאתי!!"**

"רגע", מעלה עקרת הבית הצעה נוספת, **"מה עם המכונית?"** – **"מכונית!!"**, חוזר אחריה ר' נתנאל בקול מהדהד. **"איך זה שייך?"**, אבל הוא כבר בדרך למכונית, הוא מגיע אליה במרוצה. הוא סוקר את המכונית, פותח את משענת היד, ומגלה שם חבילת ממחטות, בקבוק של תינוק ועוד אי אלו פריטים שממש לא הצדיקו את הריצה מהבית.

הוא ניגש לתא הכפפות בלב כבד, הסיבה לכובד הלב, היא מחשש שהתא יצליח להיפתח אבל לא ממש להיסגר... הוא מתיישב על הכסא הצמוד,

אחת המידות שכל אדם מתמודד עימה בצורה חזקה היא מידת הגאווה. כלומר: אדם המתברך בכול ברכה אם גשמית ואם רוחנית, צריך שמירה מן הגאווה והיהירות על השיגיו, ועליו להיות זהיר ביותר בהתנהגותו.

שבע שנים התכונן **רבי דוד מלעלוב** זי"ע לנסיעתו הראשונה אל רבו **רבי אלימלך** זי"ע, ובהגיעו, ניגש אליו לביל שבת בכדי לקבל שלום. ויהי כבואו לפני הרבי ר' אלימלך, הרעים עליו הצדיק בשרף אש קדשו: "מי הוא האיש הגרוע ביותר בין כל יהודי לעלוב?!". ר' דוד הופתע, לשאלה שכזו הוא לא התכונן... ובהכירו את כל היהודים בלעלוב הקטנה, ידע בדיק מי הוא אותו איש... הוא הבין שכנראה אין כאן איסור 'לשון הרע' חלילה, שכן בוודאי הוא לתועלת, שנצרך הרבי הק' להשיבו בתשובה שלמה, ולא בכדי מתעניין הרבי באותו חוטא. ענה ר' דוד: כפי הנראה לעניות דעתי, החייט של לעלוב הוא הגרוע ביותר, הוא נכשל רח"ל בחמורות שבחמורות, ויש להשיבו בתשובה.

"ומי הוא האיש הכשר ביותר בלעלוב?! – רעם קולו של הנועם אלימלך. עתה הופתע ר' דוד יותר, הוא החריש, והחל להרהר כמה רגעים בנפשו: מה משיבים על שאלה שכזו? הרב מכיר אני טיב אנשי עירי, וכי מה אומר כאן בפני הצדיק, שאני בעצמי הכשר ביותר בעיר? הרי זו יוהרא! בעודו מהסס וחוכך בדעתו, נרעש לפתע שוב הרבי הקדוש, וציוה על המשמש בתקיפות להוציאו מיד מלפניו! המשמש נאלץ לקיים מצות רבו, על אף שראה לפניו איש עם צורה של תלמיד חכם נעלה ומרומם, את פקודת רבו שמרה רוחו, תפסו לר' דוד בידו וגירשו תיכף החוצה! בלב נשבר ומדוכדך יצא ר' דוד אל מבוואת ליזענסק ולא ידע את נפשו, מה עושים עתה? הרי בא הנה כדי להקביל פני הרבי, הוא חשב שיוכל מעט לשוחח בדברי תורה, אולי יזכה לשמוע איזה דבר תורה וחיידוש טוב מן הרבי, ואולי אפילו להוסיף על כך מעט מאוצרות תורתו – ועתה מוצא הוא את עצמו מושלך כך בבושת פנים, בלא שיזכה לשום קירוב כלום, כיצד אם כן יהיין לגשת עוד אל הקדוש?

והנה בעת סעודה שלישית בשבת קודש, חשב בדעתו שאולי עתה לעת ערב, הוא ידחק בלאט פנימה בין החסידים, וכך לא ירגישו בו. והחליט בדעתו שגם אם ירגישו בו, ויצווה הרבי שוב על המשמשים לגרוש חוצה – לא יתפעל מכך! אפילו אם יהיה לעיני קהל ועדה! שכנראה יודע בי הצדיק שכן ראוי ונכון הדבר לגרש איש בור וריק כמוני!...

כך חמק לו ר' דוד'ל פנימה חרש, בלב מלא שפלות מושפל עד עפר, כשבלו מלא הרהורים כואבים על מצב נפשו ונשמתו, כיצד מתקרבים אל האמת? כיצד מתקרבים אל השי"ת ולעבדו הצדיקים?

בהיכנסו פנימה בהשקט, נדחק בבושתו אל קרן זוית, הרבי היה אז באמצע שיחת קדשו בלהב אש, והנה שומע הוא את הרבי זועק בתוך דברי קדשו, בזה הלשון: "גם אם אדם עוסק בתורה ועבודה יומם ולילה בהתלהבות, אם חושב הוא כשערה אחת לעצמו, הרי 'שאל תחתית' מעט עבורו!". הדברים חדרו אל לבו וזעזעו את נפשו, הוא ישב כל אותו הלילה בבכיות ובדמעות בתשובה וחרטה גדולה. אט אט החל להבין עד היכן הדברים מגיעים: כמה צריך אדם לברוח כמטחוו קשת מן הגאווה הסרוחה רח"ל, שלא לחשוב תמיד טובת עצמו האישית – כי אם לחשוב ולחשב תמיד רצון קונו, לעשות נחת רוח לבורא! והרי השכינה הקדושה איננה מרוצה מתורה ותפילה שיש בהם הרהורי גאות, שכן אין איש יכולין לדור (סטוה ה.), והקב"ה חפץ ושוכן את דכא ושפל רוח (שם).

כך המשיך לו רבי דוד להתוות את חוטי מחשבותיו בשפלות ובענוה, מי יודע כמה ניסיונות קשים ומרים עברו על אהו חייט בתבערת אש יצר הרע הבוער בקרבו עד שהגיע היכן שהגיע... ובוודאי דורשים אף ממני הרבה יותר, שהקב"ה מדקדק עם צדיקים כחוט השערה! (ב"ק נ.), וכך התהלך מלא מחשבות של שחר, לאחת שפלות עצמו.

למחרת עם שחר, לאחר לילה מלא תהפוכות ומהמורות בנפש, נכנס בלב שבור אל הרבי, והחל בוכה ומתנצל על מחשבת לבו שהיה לחשוב עצמו ככשר בהיותו כאן בחדר לפני השבת. "הרהרתי שוב בדבר, אמר ר' דוד, חישבתי חשבון נפשי והגעתי למסקנה, שאכן כל עת שאני השפל נמצא כאן בליזענסק, יתכן שאותו חייט הוא הגרוע שצריך לרוממו, אבל כשאני בלעלוב, אין שום ספק שאני שם הגרוע והמרוחק ביותר!".

כשמע זאת הרבי ר' אלימלך נהרו פניו בשמחה, נעמד מכסאו, ואמר במאור פנים: "שלום עליכם, רבי דוד", וקרבו בסבר פנים יפות. ומאז נשאר בדבקות לבו ונפשו בחצרות בית ה', וזכה שיצאה ממנו שלשלת מפוארת שושילתא דדהבא, דורי דורות של צדיקים עליונים, לדורות עולם.

במעשה זה רצה הרה"ק מליזענסק לאלף בינה לתלמידו שהגיע אליו כדי להתקרב אל השי"ת, שכל עוד שהאדם מרגיש איזה צד ישות בעצמו אין הוא יכול להתקרב אל השי"ת, כי הגיאות היא המונעת ההתעלות, ורק ע"י ביטול הישות יכולים להתעלות ולהתקרב להשי"ת באמת.

ועל המתגאה אומר הקב"ה אין אני והוא יכולים לדור במדור אחד. ובכדי להכשיר את עצמו להתקרב אל השי"ת מוטל עליו לבטל כל צד ישות שבו, ולהרגיש כי אכן הוא הגרוע מכל.

"ענווה היא מידה טובה שאין כמותה!" מייפץ עצה טובה בעל ה"פלא יועץ", וכך מרחיב בשבח מידת הענווה – "והיא אב התורה ומידות טובות, ורעותיה מובאות אחריה – אהבה ואחוה ושלום ורעות עם כל אדם, ואינו כועס כלל, ומעביר על מידותיו, ורוחו רוח נשברה, ולבו לב נשבר ונדכה, ואינו מקפיד על דבר, ובורח מן הכבוד, ואינו מבקש גדולה, ואינו חומד כבוד, ואינו מחזיק טובה לעצמו, וכנהג רבות מידות טובות וישרות הן נגרות מן הענווה באמת, ולפי רוב שבחה וטובתה – קשה מציאותה, וצריך האדם להתגבר על יצרו כאיש במחשבות טהורות תדירות, תדיר יחשוב – מה אנוש להבל דמה, ובתחבולות יעשה מלחמה נגד יצרו המפתהו שיגבה לבו ויהיה תועבת ה'..."

החלק האמצעי בנוסח הברכה:

"יָאֵר ה' פְּנֵי אֱלֹהֵי וַיְחַנֵּךְ." (כה),

משמעו עפ"י חלק מפרשני המקרא, הוא לחון את ישראל בחכמה בינה דעת, כפי שהדבר משתקף בתפילת "שמונה עשרה" בברכת חונן הדעת: "חננו מאיתך חכמה בינה ודעת". החכמה אינה אלא התורה, ומכאן שמשמעות חלק זה של הברכה: יזכה אותך השם יתברך ללמוד תורה.

החוכמה הנרכשת מידעת התורה אינה עוברת בירושה. על האדם לרכוש אותה בעמל רוחני מפרך, כשהוא משקיע בה מתוך משאבי לבו הוא. רק "אם-חֲנֻקְתִּי, תִּלְכּוּ" ותהיו עמלים בתורה, תישאב זוהמת החומר הממלאת את הנפש ויטהר האדם.

שבת זו היא, "השבת אחר שבועות". אומנם החג עבר, אבל הקולות והברקים ההתעלות וההיטהרות שנשמעו והורגשו בעת קבלת התורה, עדיין מהדהדים באוזנינו!

על האדם להמשיך להשתדל ולהשיג בתורה ככל יכולתו, לפי דרגתו. אל לו לזלזל בכל הישג רוחני, ולו הקטן ביותר! "**כי המועט בעיניך - רב הוא בעיניו**" (של הקב"ה). "יחובת הלבבות", וכשם שבפרנסה לא מקובל לומר: "הכול – או לא כלום", והאדם משתדל כפי יכולתו להביא לחם לביתו, כך גם בתורה ובמצוות, עליו ללמוד כפי יכולתו, וכשם שאנו מייחלים לעושר ואינו מסתפקים במה שהשגנו, ומי שיש לו מנה – רוצה מאתים, כך ננהג גם ברוחניות.

כשאדם עושה רצונו כרצון קונו, חש זהות פנימית עם מצותיו, ויודע לשלב בחכמה וענווה בין הגשמית ב"בְּרַכְךָ" והרוחנית ב"יָאֵר", אז מגיע החלק השלישי והמסכם של הברכה:

"יִשְׂאֵ ה' פְּנֵי אֱלֹהֵי וַיְשִׂם לָךְ שְׁלוֹם."

על גודל השעה של זמן ברכת הכוהנים כתוב בזוהר (עפ"י פירוש הסולם): "ישעה ההיא שהכוהן נושא כפיו, על העם להיות באימה וביראה, ולדעת שבשעה ההיא נמצאת עת רצון בכל העולמות, והעליונים והתחתונים מתברכים".

"וַיְשִׂמוּ אֶת-שְׁמִי, עַל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל; וְאָנֹכִי, אֲבָרְכֶם." (וי, כ"ז)

פירש **החתם סופר** זי"ע רמז נפלא במקרא קודש שלפנינו. הנה, הרבה פעמים מתברך האדם ע"י צדיק או אדם גדול, ולא תמיד רואים בחוש כי הישועה באה, וזאת משום המקטרגים שנבראו מעבירותיו של אותו אדם שמבדילים בינו לבין הישועה. אך כאן בא הקב"ה והודיע: שלא כך היא בברכת כהנים, כי בברכת כהנים הקב"ה קורע את השטן והמקטרגים הרעים המונעים מהברכות לחול על האדם, וכך יכולים הברכות לחול על האדם ללא שום קטרוג או מכשול. וממילא רגעים אלו – של ברכת כהנים, הם נעלים מאד ועל כל אדם לנצלם היטב. וזהו הרמז:

"ושמו את שמי" – הוא שם אד-ני העולה בגימטריא: ס"ה (שישים וחמש). "על בני ישראל" – יוסיפו אותו על מנן "בני ישראל" העולים בגימטריא: תר"ג (שש מאות ושלש), "ואני" – ולזה יצורף חשבון של תיבת "אני" שהוא: ס"א (שישים ואחד) ויחדיו יעלו: תשכ"ט (שבע מאות עשרים ותשע) שהוא כמנן שם: "קרע שטן" העולה בגימטריא: תשכ"ט. ובה "אברכים", שהברכות יחולו ואין שטן ואין פגע רע המקטרג על ברכתם של הכהנים המברכים את עמו ישראל באהבה...

כהנים יקרים! אנו אסירי תודה על מסירותכם הרבה, על כך שאתם מקפידים לבוא לברכנו **באהבה ובכוונה**. על כך שאתם מזדרזים ליטול ידיים, **למחוק כל סכסוך מליבכם כדי לאהוב כל יהודי ולברכו באהבה**, לעלות לדוכן ולברכנו בכוונה - בהיותכם שליחי הבורא!

לע"נ אסתר מזרחי בת יחזקאל וכתון ז"ל

נלב"ע ב' טבת ה'תש"פ. ת.נ.צ.ב.ה.

לע"נ ר' יצחק ב"ר נסים מזרחי ז"ל

נלב"ע י"ח תשרי ה'תשס"ט. ת.נ.צ.ב.ה.